

«ΕΠΕΤΙΜΗΣΕ»

Ήταν η μεγάλη στιγμή. Συναντάται ο Χριστός με τον δαιμονισμένο. Και ο Χριστός επιτιμά το δαιμόνιο. Του δίνει εντολή. Ήρθε ο καιρός που πρέπει να σιωπήσει. Διατάσσει ο Παντοκράτορας. Και είναι νόμος η διαταγή του. Αντιρρήσεις δεν χωρούν.

Και το δαιμόνιο, για μια τελευταία φορά, βασανίζει τον νέο. Και εξαφανίζεται.

Η δύναμη του, και ήταν αρκετή, εξανεμίστηκε.

Είναι ολοκάθαρο το μήνυμα. Δεν υπάρχει περίπτωση συνύπαρξης Χριστού και δαιμονίων.

Η αλαζονεία τώρα του βίου καταρρίπτεται.

Οι ψευδαισθήσεις εξαφανίζονται.

Η σκληρότητα τακτικής και οι υπερτροφικοί εγωισμοί μετακινούνται σ' άλλον τόπο. Μακριά.

Οι αρρωστημένες κοσμοθεωρίες βρίσκουν τον δρόμο το σωστό. Τακτοποιούνται αναντίρρητα. Και με τα δικά τους επιχειρήματα. Τους ισχυρισμούς. Τις ιδέες.

Πρυτανεύει η αλήθεια.

Φεύγει η ζωή η κάλπικη.

Η επιχείρηση και η προσπάθεια αλλοίωσης της αλήθειας, τρέχουν προς τη δύση τους. Εξοβελίζονται.

Οι άνθρωποι έχουν προστάτη. Το επιβεβαιώνουν τώρα. Έχουν Πατέρα. Βοηθό. Συνοδίτη στη ζωής τα μονοπάτια τα δύσκολα.

Το ν' αφαιρούμε νοητικά της ζωής τις δυσκολίες, είναι καλλιέργεια πλάνης.

Το να μεγιστοποιούμε όμως τις δυσκολίες, μας δημιουργεί προβλήματα μεγαλύτερα. Το να τις μεγεθύνουμε, είναι επικίνδυνο. Πίσω του κρύβεται ένας εγωισμός τεράστιος. Βάζουμε σε πιο ψηλό σημείο τη δική μας αξία. Τις δυνατότητές μας. Και γιατί όχι; -τα όνειρά μας.

Είναι καθορισμένο λοιπόν αμετάτρεπτα το όλο θέμα.

Η επιζήτηση της σωστής ζωής πρέπει να αναζητηθεί στου Χριστού το στρατόπεδο. Πουθενά αλλού. Αυτό αποδεικνύει και η ιστορία της Εκκλησίας μας.

Ο ποιητής το είπε:

Ο Χριστός είναι που δίνει

τη χαρά και την ειρήνη.

Δεν θα πάρουμε βέβαια τούτη τη θέση, απλώς και μόνο επειδή θέλουμε προστασία. Αφού δηλαδή τα δαιμόνια είναι τόσο επικίνδυνα, ας πάμε στο Χριστό. Αυτή η συμφεροντολογική αντίκρουση των πραγμάτων είναι πλήρως εξωπραγματική και ανήθικη.

Στον Χριστό λοιπόν.

Με τον Χριστό και στα καλά μας. Μα και στα κακά μας.

Εκείνος θα φροντίζει.

+ ο π. Γ.